

Arrest

nr. 221 412 van 20 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 november 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 maart 2019.

Gelet op de beschikking van 16 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin

nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam in het kader van verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming op 27 februari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geen geloof gehecht aan hun beweerde vluchtmotieven. Tevens werd geoordeeld dat er in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde deze beslissing in het arrest nr. 193 364 van 9 oktober 2017.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich in het kader van hun huidige volgend verzoek steunen op dezelfde vluchtmotieven die zij in het verleden hebben uiteengezet, namelijk dat zij bedreigd worden door de Dawa-militie. Verzoekers voegen hieraan toe dat diezelfde Dawa-militie twee neefjes van verzoeker geëlektrocuteerd heeft waarna zijn oom een hartstilstand heeft gekregen, en dat een andere neef van verzoeker bedreigd en beschoten werd omwille van hem.

Ter ondersteuning van hun huidig volgend verzoek leggen verzoekers de volgende documenten neer: een rapport van de brandweer inzake de brand in hun huurhuis, een brief van het politiekantoor naar de rechtbank inzake diezelfde brand, een verklaring van de huisbazin bij de politie, een verklaring van de politie bij het gerecht inzake de brandstichting, een document van de civiele bescherming aangaande de schade door de brand, 3 foto's genomen door de civiele bescherming, een usb-stick met foto's van het graf van de twee kinderen en verzoekers oom, een attest van verblijfplaats, de identiteitskaarten van hun kinderen en de enveloppe waarin de documenten werden verstuurd.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun eerste verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen voorgehouden problemen, en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten. De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoekers zich louter beperken tot een verwijzing naar dezelfde feiten en vluchtmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij hun beweerde vluchtmotieven ongeloofwaardig werden bevonden.

In de mate verzoekers voorhouden dat het CGVS hen heden geweigerd heeft hoofdzakelijk omdat hun vorig verzoek reeds was afgewezen, wijst de Raad er vooreerst op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekers nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat de bijkomende verklaringen van verzoekers en de door hen nieuw neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven niet vermogen om te buigen. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraagrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet (de moord op uw 2 neefjes en de dood van uw oom; de bedreigingen en aanval op uw neef Ali), moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Bovendien bevatten de verklaringen van u en uw vrouw hieromtrent enkele opmerkelijkheden die weinig overtuigend overkomen. Zo is het opvallend dat uw vrouw niet uit eigen beweging stelt dat de oom na het horen van de dood van zijn zonen eveneens overleden is, en integendeel aanvankelijk zelfs expliciet ontkent dat nog andere familieleden gestorven zijn behalve de twee kinderen van de oom (DVZ vrouw 12). Evenzeer is het opvallend dat zij stellig beweert dat de neef Ali na de aanval samen met zijn gezin het huis heeft verlaten, terwijl u expliciet aangaf niet te weten of hij zijn huis heeft verlaten (DVZ 20). Het doet daarnaast überhaupt de wenkbrauwen fronsen dat de militie het dermate op u gemunt zou hebben, louter omwille van enkele mondelinge beledigingen, dat zij ruim 2 jaar na uw vertrek uit Bagdad uw neefjes zouden vermoorden en 3 jaar na uw vertrek het huis van een andere neef zouden beschieten en hem bedreigen teneinde u te lokaliseren. Dergelijk tijds kader en zelfs voor shia militie in Bagdad zeer verregaande disproportionaliteit komen zeer onwaarschijnlijk over.

De documenten die u inzake de brand neerlegt kunnen evenmin uw geloofwaardigheid herstellen. Ten eerste dateren de documenten van 2015, waardoor niet kan worden ingezien dat u deze documenten niet vroeger kon neerleggen. U poogde dit te verschonen door te stellen dat u niet wist dat uw huisbazin klacht had ingediend. Nochtans blijkt uit uw eerdere verklaringen dat u daar logischerwijze wel op de hoogte van zou zijn geweest: uw schoonvader stond klaarblijkelijk in contact met uw huisbazin in de periode na de brand. U verklaarde immers dat uw huisbazin uw schoonvader op de hoogte bracht van de brand en wenste dat u voor de kosten ervan zou opdraaien, waarna u via uw schoonvader zorgde voor arbeiders die de herstellingswerken aan de woning uitvoerden (CGVS p. 13). Gezien het contact tussen uw schoonvader en huisbazin in de periode waarin zij klacht neerlegde, en het feit dat u of minstens uw familie zelf moest opdraaien voor een deel van de nasleep van de brand, kan redelijkerwijze verondersteld worden dat u op de hoogte zou zijn geweest van de klacht in kwestie. Bovendien kon u bevreemdend genoeg originele documenten van de klacht van de eigenares (sommigen handgeschreven nota bene) bemachtigen, terwijl uit uw verklaringen op DVZ blijkt dat kopieën werden opgevraagd (DVZ verklaringen 17). Volledigheidshalve kan nog worden vermeld dat er in Irak een dermate corruptie heerst waardoor dergelijke documenten sowieso makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen, hetgeen de bewijskracht ervan zeer relatief maakt en waardoor uw documenten dan ook niet opwegen tegen de manifeste vaststellingen die inzake de geloofwaardigheid van uw relaas werden gedaan.

Uw woonkaart legde u reeds tijdens uw vorig verzoek neer.

De identiteitskaarten van uw kinderen bevatten persoonlijke gegevens die niet in twijfel worden getrokken.

U legde ten slotte een usb-stick neer waarop foto's staan van het graf van uw neefjes en een foto van uw oom in het ziekenhuis. Op basis van dergelijk materiaal kan het CGVS niet uitmaken of het effectief de personen betreft waarnaar u in uw verklaringen verwijst, laat staan de omstandigheden waarin uw neefjes zijn gestorven en de oorzaak waardoor uw oom in het ziekenhuis werd opgenomen.

Naast de eigen asielmotieven haalde u ook aan dat uw kinderen in het verleden huiszoekingen meemaakten, hetgeen voor een kind ontegensprekelijk hard is, maar op zich onvoldoende om in aanmerking te komen voor

een vluchtelingenstatus of een subsidiaire beschermingsstatus gezien er geen elementen voorhanden zijn waaruit gedistilleerd kan worden dat er gewelddadige huiszoekingen bij u of uw familie zullen plaatsvinden bij terugkeer.

Met betrekking tot M.(...) haalde u ook gezondheidsproblemen aan en gaf u aan dat de medische verzorging

duur is, gezien de overheid soennieten niet helpt. Naast het blote karakter van deze bewering dienen hier verdere kanttekeningen bij gemaakt te worden. Zo bestaat er überhaupt geen publieke medische verzekering in Irak en blijkt dat de toegang tot gezondheidszorg voor iedereen toegankelijk is met een identiteitskaart, hetgeen ook blijkt uit het feit dat uw dochter effectief in Bagdad in het ziekenhuis werd opgenomen en zij medicatie kon krijgen. Bovendien komt het weinig overtuigend over dat, indien er daadwerkelijk sprake zou zijn van een dergelijke verregaande discriminatie ten aanzien van soennieten inzake medische verzorging, u dit niet tijdens het vorige verzoek aangehaald heeft. Uw vrouw haalde dergelijke discriminatie dan weer niet aan tijdens dit tweede verzoek, ondanks het feit dat zij eveneens naar de medische problemen van jullie dochter verwees. Zij maakte enkel gewag van het feit dat jullie dochter in Irak niet dezelfde zorg kan krijgen als in België. Hoewel het ontegensprekelijk vaststaat dat de medische zorg in België veel beter is dan in Bagdad, waar de medische zorg bepaalde tekortkomingen vertoont, zeker in publieke voorzieningen, kan niet worden aangenomen dat een dermate verregaande en structurele discriminatie omwille van jullie soennitische achtergrond aan de basis zou liggen van eventuele tekortkomingen inzake de medische verzorging van uw dochter. Betreffende deze medische problematiek van uw dochter dient u zich dan ook tot de geijkte procedure te wenden; namelijk een medische regularisatie."

Verzoekers brengen geen concrete elementen of dwingende argumenten bij die voorgaande pertinente vaststellingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komen dan het louter tegenspreken van de gedane vaststellingen en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoekers is om de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft in deze inderdaad een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoekers aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekers aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoekers hun kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekers geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij die aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekers geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Waar verzoekers verwijzen naar de medische toestand van hun dochtertje, dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat verzoekers, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoekers houden voor dat deze medische aandoening ervoor zorgt dat het gezin niet voldoende mobiel is om zich bijvoorbeeld elders in het land te vestigen om te ontkomen aan hun vervolgers en dat zij een hoger risico lopen op onder andere ontvoering hetzij een afrekening, doch dient in herinnering te worden gebracht dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hen aangevoerde problemen.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 maart 2019, voeren verzoekende partijen aan dat hun tweede verzoek om internationale bescherming om dezelfde redenen werd ingediend, maar dat dit geen reden mag zijn om hun verzoek niet ontvankelijk te verklaren nu zij verschillende nieuwe stukken, feiten en verklaringen naar voor hebben

gebracht. Zij wijzen erop dat gelet op de grote impact die de nieuwe feiten hebben, zij moesten gehoord worden zodat zij hun nieuw verzoek en de link met de feiten konden uiteenzetten. Voorts wijzen verzoekende partijen erop dat niet kan gesteld worden dat alle documenten vervalst zijn. Zij zijn het er niet mee eens dat deze stelling te allen tijde wordt gebruikt. Verzoekende partijen benadrukken dat de documenten die zij hebben ingediend niet ernstig onderzocht werden en niet naar waarde werden geschat. Verzoekende partij wijzen er tevens op dat de nieraandoening van hun dochtertje niet mee onder de loep is genomen bij de beoordeling van hun nieuw verzoek. Verzoekende partijen bevestigen dat het kind zes jaar is en de 9ter werd afgewezen. Tot slot zullen verzoekende partijen op vraag van de Raad de medische documenten indienen die betrekking hebben op de medische toestand van hun kind.

4.2. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat huidig tweede verzoek om internationale bescherming om dezelfde redenen werd ingediend, maar dat dit geen reden mag zijn om hun verzoek niet-ontvankelijk te verklaren nu zij verschillende nieuwe stukken, feiten en verklaringen naar voor hebben gebracht, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld als volgt:

"In de mate verzoekers voorhouden dat het CGVS hen heden geweigerd heeft hoofdzakelijk omdat hun vorig verzoek reeds was afgewezen, wijst de Raad er vooreerst op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekers nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat de bijkomende verklaringen van verzoekers en de door hen nieuw neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven niet vermogen om te buigen. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

"Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet (de moord op uw 2 neefjes en de dood van uw oom; de bedreigingen en aanval op uw neef Ali), moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Bovendien bevatten de verklaringen van u en uw vrouw hieromtrent enkele opmerkelijkheden die weinig overtuigend overkomen. Zo is het opvallend dat uw vrouw niet uit eigen beweging stelt dat de oom na het horen van de dood van zijn zonen eveneens overleden is, en integendeel aanvankelijk zelfs expliciet ontkent dat nog andere familieleden gestorven zijn behalve de twee kinderen van de oom (DVZ vrouw 12). Evenzeer is het opvallend dat zij stellig beweert dat de neef Ali na de aanval samen met zijn gezin het huis heeft verlaten, terwijl u expliciet aangaf niet te weten of hij zijn huis heeft verlaten (DVZ 20). Het doet daarnaast überhaupt de wenkbrauwen fronsen dat de militie het dermate op u gemunt zou hebben, louter omwille van enkele mondelinge beledigingen, dat zij ruim 2 jaar na uw vertrek uit Bagdad uw neefjes zouden vermoorden en 3 jaar na uw vertrek het huis van een andere neef zouden beschieten en hem bedreigen teneinde u te lokaliseren. Dergelijk tijds kader en zelfs voor shia militie in Bagdad zeer verregaande disproportionaliteit komen zeer onwaarschijnlijk over.

De documenten die u inzake de brand neerlegt kunnen evenmin uw geloofwaardigheid herstellen. Ten eerste dateren de documenten van 2015, waardoor niet kan worden ingezien dat u deze documenten niet vroeger kon neerleggen. U poogde dit te verschonen door te stellen dat u niet wist dat uw huisbazin klacht had ingediend. Nochtans blijkt uit uw eerdere verklaringen dat u daar logischerwijze wel op de hoogte van zou zijn geweest: uw schoonvader stond klaarblijkelijk in contact met uw huisbazin in de periode na de brand. U verklaarde immers dat uw huisbazin uw schoonvader op de hoogte bracht van de brand en wenste dat u voor de kosten ervan zou opdraaien, waarna u via uw schoonvader zorgde voor arbeiders die de herstellingswerken aan de woning uitvoerden (CGVS p. 13). Gezien het contact tussen uw schoonvader en huisbazin in de periode waarin zij klacht neerlegde, en het feit dat u of minstens uw familie zelf moest opdraaien voor een deel van de nasleep van de brand, kan redelijkerwijze verondersteld worden dat u op de hoogte zou zijn geweest van de klacht in kwestie. Bovendien kon u bevreemdend genoeg originele documenten van de klacht van de eigenares (sommigen handgeschreven nota bene) bemachtigen, terwijl uit uw verklaringen op DVZ blijkt dat

kopieën werden opgevraagd (DVZ verklaringen 17). Volledigheidshalve kan nog worden vermeld dat er in Irak een dermate corruptie heerst waardoor dergelijke documenten sowieso makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen, hetgeen de bewijskracht ervan zeer relatief maakt en waardoor uw documenten dan ook niet opwegen tegen de manifeste vaststellingen die inzake de geloofwaardigheid van uw relaas werden gedaan.

Uw woonstkaart legde u reeds tijdens uw vorig verzoek neer.

De identiteitskaarten van uw kinderen bevatten persoonlijke gegevens die niet in twijfel worden getrokken.

U legde ten slotte een usb-stick neer waarop foto's staan van het graf van uw neefjes en een foto van uw oom in het ziekenhuis. Op basis van dergelijk materiaal kan het CGVS niet uitmaken of het effectief de personen betreft waarnaar u in uw verklaringen verwijst, laat staan de omstandigheden waarin uw neefjes zijn gestorven en de oorzaak waardoor uw oom in het ziekenhuis werd opgenomen.

Naast de eigen asielmotieven haalde u ook aan dat uw kinderen in het verleden huiszoekingen meemaakten, hetgeen voor een kind ontegensprekelijk hard is, maar op zich onvoldoende om in aanmerking te komen voor een vluchtelingenstatus of een subsidiaire beschermingsstatus gezien er geen elementen voorhanden zijn waaruit gedistilleerd kan worden dat er gewelddadige huiszoekingen bij u of uw familie zullen plaatsvinden bij terugkeer.

Met betrekking tot M.(...) haalde u ook gezondheidsproblemen aan en gaf u aan dat de medische verzorging duur is, gezien de overheid soennieten niet helpt. Naast het blote karakter van deze bewering dienen hier verdere kanttekeningen bij gemaakt te worden. Zo bestaat er überhaupt geen publieke medische verzekering in Irak en blijkt dat de toegang tot gezondheidszorg voor iedereen toegankelijk is met een identiteitskaart, hetgeen ook blijkt uit het feit dat uw dochter effectief in Bagdad in het ziekenhuis werd opgenomen en zij medicatie kon krijgen. Bovendien komt het weinig overtuigend over dat, indien er daadwerkelijk sprake zou zijn van een dergelijke verregaande discriminatie ten aanzien van soennieten inzake medische verzorging, u dit niet tijdens het vorige verzoek aangehaald heeft. Uw vrouw haalde dergelijke discriminatie dan weer niet aan tijdens dit tweede verzoek, ondanks het feit dat zij eveneens naar de medische problemen van jullie dochter verwees. Zij maakte enkel gewag van het feit dat jullie dochter in Irak niet dezelfde zorg kan krijgen als in België. Hoewel het ontegensprekelijk vaststaat dat de medische zorg in België veel beter is dan in Bagdad, waar de medische zorg bepaalde tekortkomingen vertoont, zeker in publieke voorzieningen, kan niet worden aangenomen dat een dermate verregaande en structurele discriminatie omwille van jullie soennitische achtergrond aan de basis zou liggen van eventuele tekortkomingen inzake de medische verzorging van uw dochter. Betreffende deze medische problematiek van uw dochter dient u zich dan ook tot de juiste procedure te wenden; namelijk een medische regularisatie."

Verzoekers brengen geen concrete elementen of dwingende argumenten bij die voorgaande pertinente vaststellingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komen dan het louter tegenspreken van de gedane vaststellingen en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen."

Er werd aldus in het kader van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen wel degelijk en afdoende rekening gehouden met zowel de door hen afgelegde verklaringen als de door hen neergelegde documenten.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissingen "Volledigheidshalve" wordt "vermeld dat er in Irak een dermate corruptie heerst waardoor dergelijke documenten sowieso makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen, hetgeen de bewijskracht ervan zeer relatief maakt en waardoor uw documenten dan ook niet opwegen tegen de manifeste vaststellingen die inzake de geloofwaardigheid van uw relaas werden gedaan.". Er wordt evenwel, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen op algemene en niet ernstige wijze voorhouden, nergens/niet in de bestreden beslissingen gesteld dat alle Iraakse documenten vervalst zijn, waardoor de kritiek van verzoekende partijen dat deze stelling te allen tijde (en hier ten onrechte) wordt gebruikt feitelijke grondslag mist en geenszins opgaat.

Verzoekende partijen werpen hoe dan ook geen ander licht op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op grond waarvan deze met recht en reden concludeert dat de door hen in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming aangebracht documenten niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van het door hen in het kader van hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming ingeroepen, doch ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, waarin zij blijven volharden, (alsnog) te herstellen.

4.3. Betreffende de argumentatie van verzoekende partijen dat gelet op de grote impact die de nieuwe feiten hebben, zij gehoord moesten worden zodat zij hun nieuw verzoek en de link met de feiten konden uiteenzetten, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen in het kader van huidig volgend verzoek om

internationale bescherming op 10 september 2018 op de Dienst Vreemdelingenzaken werden gehoord, waarbij hen werd gevraagd en zij alzo de mogelijkheid/gelegenheid hadden om alle nieuwe elementen ter staving van hun volgend verzoek om internationale bescherming aan te brengen of toe te lichten waarom dat niet kon (administratief dossier, stuk 9, 'verklaring volgend verzoek' van 10 september 2018).

Er dient in dit verband te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoekers aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Uit de verklaringen van de verzoekende partijen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat zij in de gelegenheid werden gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, stuk 9, 'verklaring volgend verzoek' van 10 september 2018). Hieruit blijkt dat verzoekende partijen wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidig verzoek werd aan verzoekende partijen verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om hen voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. De verzoekende partijen werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen of toe te lichten waarom dit niet kon. De verzoekende partijen waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens wordt door de verzoekende partijen niet geconcretiseerd welke specifieke elementen zij dan wel zouden hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van huidig volgend verzoek om internationale bescherming.

4.4. In tegenstelling tot wat zij menen wordt er wel degelijk rekening gehouden met verzoekende partijen hun verklaringen omtrent de medische problemen van hun dochtertje M., die blijkens de door verzoekende partijen per schrijven van 6 mei 2019 aan de Raad overgemaakte medische documentatie een nefrotisch syndroom heeft. In de bestreden beslissingen leest men dienaangaande o.a.: *"Met betrekking tot M.(...) haalde u ook gezondheidsproblemen aan en gaf u aan dat de medische verzorging duur is, gezien de overheid soennieten niet helpt. Naast het blote karakter van deze bewering dienen hier verdere kanttekeningen bij gemaakt te worden. Zo bestaat er überhaupt geen publieke medische verzekering in Irak en blijkt dat de toegang tot gezondheidszorg voor iedereen toegankelijk is met een identiteitskaart, hetgeen ook blijkt uit het feit dat uw dochter effectief in Bagdad in het ziekenhuis werd opgenomen en zij medicatie kon krijgen. Bovendien komt het weinig overtuigend over dat, indien er daadwerkelijk sprake zou zijn van een dergelijke verregaande discriminatie ten aanzien van soennieten inzake medische verzorging, u dit niet tijdens het vorige verzoek aangehaald heeft. Uw vrouw haalde dergelijke discriminatie dan weer niet aan tijdens dit tweede verzoek, ondanks het feit dat zij eveneens naar de medische problemen van jullie dochter verwees. Zij maakte enkel gewag van het feit dat jullie dochter in Irak niet dezelfde zorg kan krijgen als in België. Hoewel het ontegensprekelijk vaststaat dat de medische zorg in België veel beter is dan in Bagdad, waar de medische zorg bepaalde tekortkomingen vertoont, zeker in publieke voorzieningen, kan niet worden aangenomen dat een dermate verregaande en structurele discriminatie omwille van jullie soennitische achtergrond aan de basis zou liggen van eventuele tekortkomingen inzake de medische verzorging van uw dochter. Betreffende deze medische problematiek van uw dochter dient u zich dan ook tot de geijkte procedure te wenden; namelijk een medische regularisatie."*

De Raad wijst erop dat hij overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal inzake een verzoek om internationale bescherming te oordelen over de vraag of de verzoekende partij (of een gezinslid) aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht heeft aangegeven, dient men zich voor de beoordeling van de medische

problemen van het dochtertje van verzoekende partijen te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de door verzoekende partijen op van 3 mei 2019 overgemaakte stukkenbundel (in het kader van de aanvraag 9ter) op vraag van de Raad, blijkt dat verzoekende partijen gebruik hebben gemaakt van die betreffende procedure, doch tweemaal zonder succes. Een eerste keer werd de aanvraag 9ter op 31 oktober 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Bij 's Raads arrest nr. 204 598 van 29 mei 2018 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van die beslissing (en van de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13)) verworpen. Bij een volgende, tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd het verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken per beslissing van 17 december 2018 onontvankelijk verklaard. Uit de korte toelichting bij de door verzoekende partijen neergelegde stukkenbundel met betrekking tot de medische situatie van hun dochtertje blijkt dat *“Tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing dd. 17/12/2018 (...)geen annulatieberoep meer (werd) ingediend”*. Verzoekende partijen kunnen onderhavig beroep tegen de beslissingen van het Commissariaat-generaal waarbij hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming in toepassing van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk werd verklaard niet aanwenden als (vorm van) beroep tegen voormelde negatieve beslissing in het kader van de 9ter van hun dochtertje.

4.5. Verzoekende partijen gaan voor het overige niet *in concreto* in op en laten voorts na daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 11 maart 2019 opgenomen grond.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS